

Számomra mindez akkor történt meg, mint egy „szép nap” meglepetése, amikor a középiskola első évében – tizenöt éves voltam – az egyik tanárom felolvasta és elmagyarázta Szent János evangéliumának első oldalát. „Isten Igéje, az, amiből minden áll, testté lett – mondta –, vagyis a szépség lett testté, a jóság lett testté, az igazságosság lett testté, a szeretet, az élet, az igazság lett testté: a lét nem egy távoli platóni síkon van messze a fejünk felett, hanem testté lett, egy közülünk.” Nos, ez minden. Mert az én életemet fiatal korom óta ez határozta meg: egyrészt mint emlék, amely állandóan felrázta a gondolkodásomat, másrészt mint ösztönzés a mindennapi banalitás újraértékelésére. Ettől kezdve számomra nem létezett többé banális pillanat. Amikor egy ilyen „szép nap” megtörténik, és hirtelen meglátsz valami szépet, nem tudod megállni, hogy ne szólj a melletted álló barátodnak, nem tudod megállni, hogy ne kiáltsd: „Odanézzetek!” Így történt.

Luigi Giussani

Fiatal fiúként, mindössze tizenöt évesen villámcsapásként érte Krisztus misztériumának felfedezése. Megérezte – nemcsak az eszével, hanem a szívével is –, hogy Krisztus az egész valóság egyesítő központja, a válasz minden emberi kérdésre, a beteljesedése minden, az emberi szívben jelen lévő boldogság, jóság, szeretet és örökkévalóság iránti vágyak. A Krisztussal való első találkozás csodálata és lenyűgöző hatása soha nem hagyta el őt. Ahogy az akkor még bíboros Ratzinger mondta a temetésén: „Giussani atya mindig Krisztusra szegezte élete és szíve tekintetét. Így megértette, hogy a kereszténység nem egy intellektuális rendszer, dogmák összessége, moralizmus, hanem a kereszténység egy találkozás; egy szeretettörténet; egy esemény.” Ebben rejlik karizmájának gyökere. Giussani atya vonzotta, meggyőzte, megtérítette a szíveket, mert átadta másoknak azt, amit ő alapvető tapasztalata után magában hordozott: az ember iránti szenvedélyt és a Krisztus mint az ember beteljesedése iránti szenvedélyt.

Ferenc pápa